

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 354/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 5, čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4 Tos 14/2020-3505 z 27. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 5, čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 14/2020-3505 z 27. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 Tp 14/2019 z 2. februára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 11/2019 z 21. februára 2019 boli sťažovateľ a ďalší spoluobvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vzatí do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Ďalším uznesením okresného súdu sp. zn. 21 Tp 53/2019 z 13. mája 2019 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 34/2019 z 29. mája 2019 bol sťažovateľovi a spoluobvinenému [REDAKOVANÉ] rozšírený dôvod väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V prípravnom konaní bola väzba sťažovateľa a ďalších spoluobvinených uznesením okresného súdu sp. zn. 21 Tp 101/2019 zo 14. augusta 2019 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 53/2019 z 26. augusta 2019 predĺžená do 30. decembra 2019. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajský prokurátor“) podal aj na sťažovateľa 26. novembra 2019 obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 2 písm. a), c), ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) a j) Trestného zákona a § 129 ods. 2 Trestného zákona. V nadväznosti na podanú obžalobu okresný súd podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku uznesením sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a ďalším uznesením sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 14/2020-3505 z 27. februára 2020 rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

3. Argumentácia sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti je postavená na dvoch argumentoch.

3.1 Prvým argumentom sťažovateľa je jeho právny názor, podľa ktorého nebolo o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú podal 11. novembra 2019 pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, rozhodnuté urýchlene, ale s veľkým časovým rozstupom niekoľkých mesiacov. Podľa jeho názoru *„Je úplne irelevantné, že súd už medzičasom rozhodoval o väzbe po podaní obžaloby v tejto trestnej veci, pretože v predmetnom rozhodnutí o väzbe nebol žiaden výrok o žiadosti o prepustenie z väzby (ktorú podľa všetkého prokurátor ani len nezaregistroval a teda je zrejmé, že sa ani neoboznamoval s argumentáciou obhajoby pri preštudovaní spisu) a pokiaľ túto žiadosť podanú dňa 11.11.2019 (ústne do záznamu o preštudovaní spisu) súd prejednal, priznal jej plnú relevantnosť a leda sa celý tento proces (počnúc podaním žiadosti až do rozhodnutia o nej) musí spravovať základnými princípmi uplatňovanými vo väzobných veciach v rámci práva na súdnu ochranu.“*. Nezákonnosť v postupe krajského súdu nachádza v tom, že *„... teoreticky konštituoval skutočnosť, že v mojom konaní existuje priesťah - tak ako uvádza v odôvodnení, ale aj napriek tejto skutočnosti zamietol moju sťažnosť. Pýtam sa teda, ako môže existovať materiálna podmienka trvania väzby v podobe dôvodnosti podozrenia, keď OČTK a súd konajú v priesťahoch pri rozhodovaní o väzbe? Paradoxnou situáciou avšak ostáva, že túto skutočnosť Krajský súd v Nitre v uznesení formálne reflektuje, ale materiálne ignoruje, keďže zamietol moju sťažnosť.“*. Navyše ďalšou kumulatívnou podmienkou svedčiacou v prospech jeho prepustenia na slobodu je skutočnosť, že sa vo väzbe nachádza *„... takmer 13 mesiacov, čo je nutné zo strany prokuratúry, resp. súdu, zohľadňovať pri posudzovaní dôvodnosti trvania podmienok pre existenciu väzby, ako výnimočného a krajného trestnoprocesného opatrenia, ktorým sa výrazne zasahuje do mojej osobnej slobody. Mám zato, že napádané uznesenie nemôže byť zákonné, pričom jedinou podstatnou sťažnostnou námietkou v tomto prípade je skutočnosť, že prokurátor a následne ani súd nekonali v tejto veci s osobitným, urýchlenním, ktoré je nutné dodržiavať v trestných najmä väzobných, veciach, a to konkrétne, keď sa jedná o rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby.“*

3.2 Druhým argumentom sťažovateľa je jeho záver o priesťahovom postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri prejednaní jeho trestnej veci, pričom konštatuje, že *„Podstatnými okolnosťami, na ktoré sa pri posudzovaní primeranosti doby trvania väzby*

hladí, je aj postup orgánov činných v trestnom konaní, či s prihliadnutím na priebeh a dĺžku trvania trestného konania je stále možné konštatovať, že prevyšuje verejný záujem na obmedzení osobnej slobody jednotlivca pred jeho právom na osobnú slobodu.“. Teda podľa sťažovateľa „Prieťahy zo strany OČTK (a teda aj Krajského súdu v Nitre, ktorý ich konštatuje, ale nič na ich reparáciu nerobi), tak predstavujú nežiaduci stav, ktorý spôsobuje u mňa výraznú neistotu, keďže tak ja, keďže som pri vynaložení všetkého úsilia nemohol predvídať, že mi nečinnosťou OČTK v trestnej veci, ktorú by mali vybavovať bez zbytočných prieťahov, bude odobraté moje právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle práva na prejednanie veci v primeranej lehote.“. V závere akcentuje naratív, podľa ktorého „... primeraná lehota na konanie v trestných veciach, v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie. Časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je tak neoddeliteľnou súčasťou meradiel celkovej spravodlivosti podľa Ústavy SR a čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostrejú kontúry spravodlivosti ako v očiach dotknutých účastníkov konania, tak aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou pre fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu. Ignorovanie týchto princípov má za následok porušenie práva na fair proces v jeho časovej dimenzii.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo na spravodlivé konanie pred súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tos/14/2020 zo dňa 27.02.2020, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tos/14/2020 zo dňa 27.02.2020 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. *Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- Eur, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že:

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie,

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť.

Podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1 Trestného poriadku, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

12. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

12.1 Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody... má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú (I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09). Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy,

z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

14. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

15. Z čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy možno teda vyvodit' základné právo na osobnú slobodu, ako aj zásadu, že pozbaviť niekoho osobnej slobody možno iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré za splnenia ustanovených podmienok sú prípustné. Jedným z týchto spôsobov je aj vzatie do väzby, resp. držanie vo väzbe v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy, a preto možno uviesť, že v prípade pozbavenia osobnej slobody vzatím do väzby, resp. držaním vo väzbe je okrem čl. 17 ods. 5 ústavy vždy dotknutý aj čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (I. ÚS 220/04).

16. Z judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že z práva nebyť vo väzbe z iného ako zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu vyplýva priama spojitosť zákonného väzobného dôvodu s rozhodnutím sudcu alebo súdu nielen pri vzatí do väzby, ale aj počas jej trvania. V prípadoch, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ústavy rozhodnutím súdu konajúceho o zákonnosti väzby, konštatoval, že otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane [pozri obdobne napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, § 45 a Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, § 51]. Inými slovami, povinnosť súdov vyplývajúca zo základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy postupovať v prípade trestného stíhania obvinenej osoby a pozbavenia jej osobnej slobody väzbou „spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, vyžaduje, aby procesný postup súdu konajúceho vo veci rešpektoval nielen ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov s právnou silou zákona (v danom prípade predovšetkým Trestného poriadku), ale taktiež aj ustanovenia príslušných medzinárodných zmlúv, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a v zmysle čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy majú pred zákonom prednosť, ak poskytujú väčší štandard ochrany základných práv a slobôd.

17. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupne formuloval viaceré samostatné práva osôb vo väzbe, medzi ktoré patrí najmä právo na kontradiktórne konanie a vypočutie pred rozhodnutím o zákonnosti väzby (rozsudok ESLP vo veci Michalko v. Slovenská republika z 21. 12. 2010, sťažnosť č. 35377/05, bod 156 a tam citovaná judikatúra), ale aj všeobecnejšie právo na „zákonnosť“ konania, právo nebyť zbavený osobnej slobody svojvoľným (arbitrárnym) postupom (porov. už citovaný rozsudok ESLP vo veci Michalko v. Slovenská republika z 21. 12. 2010, body 156 a 158), ako aj preskúmanie hmotných podmienok väzby, ktoré sú určujúce pre posúdenie jej zákonnosti. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace

za väzbu a proti nej a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustenie na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok ESLP vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, § 31). Je teda výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (rozsudok ESLP vo veci Tóth v. Rakúsko, 1991). Inými slovami, v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru (napr. rozsudok ESLP vo veci Brogan and Others v. Anglicko z 29. 11. 1988, séria A, č. 154-B, § 65, rozsudok ESLP vo veci Jecius v. Litva, § 100).

18. Medzi základné požiadavky preskúmania zákonosti väzby a rozhodnutia o nej v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru patria aj:

- účinná kontrola zákonosti väzby (rozsudok ESLP vo veci Grauzinis v. Litva z 10. 10. 2000, č. 37975/97),

- podstatné opatrenie, ktoré zabezpečí jedincovi procesnú spravodlivosť („substantial measure of procedural justice“; rozsudok ESLP vo veci Al-Nashif and others v. Bulharsko z 20. 6. 2002, č. 50963/99),

- vzhľadom na dramatický vplyv pozbavenia slobody na základné práva jedinca konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí v zásade spĺňať základné požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESLP vo veci Garcia Alva v. Nemecko z 13. 2. 2001, č. 23541/94), pričom princíp spravodlivosti („fairness“) v zmysle posledného označeného článku zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné dôvody (rozsudok ESLP o prijateľnosti sťažnosti z 26. 2. 2002 vo veci Bufferne v. Francúzsko, č. 54367/00),

- primeraná súdna odpoveď („adequate judicial response“; rozsudok ESLP vo veci Grauslys v. Litva z 10. 10. 2000, č. 36743/97).

19. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu

je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať aj na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky ESĽP vo veciach Letellier v. Francúzsko z 26. 6. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra v. Francúzsko z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie).

20. Článok 5 ods. 4 dohovoru zakotvuje pre zatknutú alebo zadržanú osobu právo iniciovať konanie, v ktorom by spochybňovala zákonnosť pozbavenia slobody, a právo na to, aby po začatí takého konania súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody a aby bolo nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže, že je nezákonné (rozsudky ESĽP vo veciach Rehbock v. Slovinsko z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika z 21. 12. 2000, § 33 – § 36). Taktiež aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru (II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04).

21. Ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru zaručuje právo na primeranú dĺžku väzby vo vzťahu k trestnému konaniu vo veci samej. Väzba môže trvať len po dobu, po ktorú je skutočne nevyhnutná pre dosiahnutie účelu trestného konania. K porušeniu uvedeného ustanovenia môže dôjsť vtedy, keď bude prekročená maximálna povolená dĺžka väzby stanovená vnútroštátnym právom, alebo vtedy, ak väzba presiahne dobu, po ktorú je skutočne nevyhnutná pre dosiahnutie účelu trestného konania. Nesmie teda dôjsť k situácii, keď by osoba, ktorá je až do vynesenia odsudzujúceho rozsudku považovaná za nevinnú, niesla za okolností daného prípadu väčšiu obeť, než od nej bolo možné rozumne očakávať (rozsudok ESĽP vo veci Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, č. 2122/64, bod 4). Oproti tomu čl. 5 ods. 4 dohovoru zaručuje rýchlosť prieskumného konania vo veciach väzobných (ide teda o rýchlosť väzobného rozhodovania, nie rozhodovania vo veci samej). Účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby väzobne stíhaná osoba v rozumnej dobe získala odpoveď na otázku, či je jej väzba zákonná, a v opačnom prípade bola prepustená

na slobodu. Rozdiel medzi uvedenými ustanoveniami je možné ilustrovať aj na odlišne vymedzenej dobe, ktorá je predmetom prieskumu. Zatiaľ čo v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru je relevantnou doba od podania sťažnosti proti rozhodnutiu o vzatí do väzby (resp. žiadosti o prepustenie z väzby) až do doručenia rozhodnutia o sťažnosti, v prípade čl. 5 ods. 3 dohovoru je to doba od zadržania až do vynesenia rozsudku (rozsudok ESLP vo veci Český v. Česká republika zo 6. 6. 2000, č. 33644/96, bod 71).

22. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

III.

Rozhodnutia všeobecných súdov

23. Krajský súd v uznesení č. k. 4 Tos 14/2020-3505 z 27. februára 2020 k dôvodom kolúznei a preventívnej väzby konštatoval:

„Nadriadený súd v rámci tejto svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania sú u obžalovaného dané a pretrvávajúce dôvody väzby uvedené v § 71 odsek 1 písmeno, b/, písmeno c/ Trestného poriadku, ktoré spočívajú v dôvodnej obave, že by v prípade prepustenia na slobodu pokračoval v obzvlášť závažnej drogovej trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť ako člen organizovanej skupiny a okrem toho je reálna obava, že bude pôsobiť na spoluobžalovaného v treťom rade, respektíve aj na obžalovaného v piatom rade, ktorý je spolu s nimi stíhaný, avšak tento bol ponechaný na slobode.

Prieskumom sťažnosťou napadnutého uznesenia nadriadený súd zistil, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia vyčerpávajúcim spôsobom popísal skutkový stav (prirodzene vyplývajúci z rozsiahleho spisového materiálu), ktorý bol podkladom pre jeho záver o trvaní dôvodov väzby, pričom hodnotil dôkaznú situáciu na podklade všetkých dôkazov, ktoré boli v priebehu doterajšieho trestného konania zabezpečené. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, presvedčivé a vychádzajú zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

Nadriadený súd pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva v podstate nič iné, len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

Podrobné a zrozumiteľné dôvody uznesenia súdu prvého stupňa si nadriadený súd v plnom rozsahu a bez výhrad osvojuje.

Nadriadený súd nespochybňuje fakt, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody jedinca. Tento stav si vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti. Je ale výsostným právom a povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku spravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe. Zákonnosť väzby je determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať nosné dôvody na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia.“

23.1 K sťažovateľom predostretej námietke týkajúcej sa oneskoreného rozhodnutia o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby uviedol:

„V posudzovanom prípade je nesporné, že obžalovaný ešte v procesnom postavení obvineného prostredníctvom svojho obhajcu dňa 11.11.2019 podával ústne do záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, a že o tejto žiadosti súd prvého stupňa rozhodoval 13.02.2020 (zjavne už nadbytočné s poukazom na nižšie uvedené).

Súd prvého stupňa nepopierateľne v krátkom časovom slede od podania žiadosti o prepustenie z väzby (necelý mesiac) skúmal existenciu ďalšieho trvania väzby u obžalovaného, keď po podaní obžaloby krajským prokurátorom 26.11.2019

na neverejnom zasadnutí 09.12.2019 za prítomnosti obžalovaného ako aj jeho obhajcu, rozhodol o ďalšom ponechaní vo väzbe obžalovaného postupom podľa § 238 odsek 4 Trestného poriadku, pod ktorý postup je aj v zmysle rozhodnutia NS SR uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod číslom 1/2013 potrebné subsumovať rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby, preto v takomto prípade nebolo potrebné k výroku o ponechaní vo väzbe rozhodnúť ešte ďalším výrokom o žiadosti obžalovaného o prepustenie na slobodu.

Napokon z pohľadu kontradiktórnosti konania mohol a aj mal obžalovaný a jeho obhajca na neverejnom zasadnutí súdu prvého stupňa (ktorého sa zúčastnili), kde sa rozhodovalo o ponechaní vo väzbe, domáhať prejednávania žiadosti o prepustenie z väzby, pričom z pasivity sťažovateľa možno nepriamo vyvodzovať špekulatívny zámer o dosiahnutie pozitívneho výsledku v jeho prospech - prepustenie na slobodu pre tzv. oneskorené prejednanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.“

24. Pri preskúvaní uznesenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a sťažnostného súdu tvoria pre účely posúdenia veci ústavným súdom jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019), a preto ústavný súd pri preskúvaní zákonnosti a ústavnosti pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa vychádzal z oboch týchto rozhodnutí, zohľadniac aj skoršie rozhodnutia o väzbe vydané v období od podania dotknutej žiadosti o prepustenie z väzby do rozhodnutia o nej (v konečnom dôsledku) napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

25. Okresný súd v uznesení sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019 vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby vo vzťahu k sťažovateľovi uviedol:

«Súd po oboznámení sa s trestným spisom, po výsluchu obvinených a po vypočutí stanoviska prokurátora a obhajcov došiel k záveru, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, vznesené obvinenie a už podaná aj obžaloba, vykazuje znaky u jednotlivých obvinených vyššie uvedeného obzvlášť závažného zločinu a zároveň sú dané dôvody na podozrenie, že tento skutok

spáchali obvinení [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a na slobode stíhaný obvinený [REDACTED].

V tejto súvislosti treba uviesť, že obvinených [REDACTED] a [REDACTED] usvedčuje spoluobvinený [REDACTED], ktorý podrobne popísal ako mala byť založená „pestiareň“ marihuany u [REDACTED] po tom, ako za ním prišiel obv. [REDACTED] s otázkou, či nevie kto by pestoval indoorovú marihuanu. Keď [REDACTED], u ktorého už bol zložený materiál, na ktorý finančné prostriedky poskytol [REDACTED] a ktorý spolu s [REDACTED] kupovali a priviezli na vozidle, odmietol spoluprácu, tak sa rozhodol pestiareň založiť pri svojom dome, a materiál mu z [REDACTED] pomohol preniesť [REDACTED]. Spolu s obvinenými [REDACTED] a [REDACTED] išli kúpiť semená marihuany do obchodu v Šali, a následne aj ďalšie zariadenia a komponenty na pestovanie marihuany, ako zeminu, črepníky, lampy. Okrem toho od [REDACTED] dostal pervitín a tiež mu tento mal spomínať, že obchoduje aj s metamfetamínom, ako aj to že dílera má aj v Gbelciach, ktorý predáva pre nich marihuanu.

Z výpovede obvineného [REDACTED] vyplýva, že tento usvedčuje obvineného [REDACTED] ktorého poznal ako dílera drog a ktorý mu mal v mesiacoch september alebo október 2018 zohnať kokáin a tento mal od neho brávať každý druhý víkend, pričom z výpovede [REDACTED] bolo zistené, že [REDACTED] mal predávať aj pervitín. Okrem toho obvinený [REDACTED] uvádzal, že pervitín kupoval aj od [REDACTED] a tento sa jednoznačne pozná s obvineným [REDACTED]. Z výpovede svedka [REDACTED] vyplýva, že od obvineného [REDACTED] kúpil marihuanu v hodnote 300 €, obvinenému dal zostal dlžný 200 €.

Za dílera bol obvinený [REDACTED] označený svedkami [REDACTED], [REDACTED], keď [REDACTED] doniesol pervitín za 10 alebo 20 €, pričom v jednom prípade mu doniesol aj marihuanu za 200 € aby ju ďalej predával a [REDACTED] si od neho kúpil pervitín v októbri 2018 za sumu 500 alebo 600 €.

Okrem toho zo zadokumentovaných odposluchov je zrejماً komunikácia medzi [REDACTED], a telefonoval aj ďalším ľuďom najmä [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], z ktorých odposluchov je zrejماً, že sa dohadujú jednak ohľadne peňazí ako aj tovaru, pričom je tu dôvodné podozrenie, že pokiaľ komunikujú o nejakom tovare, ide zrejme o drogy. Taktiež telefonická komunikácia bola zachytená medzi obvinenými [REDACTED] a [REDACTED], pričom z tejto je zrejماً, že [REDACTED]

sa zaujímal o rastliny, ktoré pestoval [REDACTED]. Okrem toho obvinený [REDACTED] telefonoval s [REDACTED] ako aj s [REDACTED] a dohadovali sa ohľadne „fliaš vína“, pričom „dve fľaše“ mali byť za 130 €, pričom obvinený [REDACTED] k tomuto telefonátu uviedol, že v tomto rozhovore išlo o 2 gramy kokainu za 130 €.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti podľa názoru súdu u obvineného [REDACTED] [REDACTED] naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, pretože sa tieto nezmenili a neboli ani žiadnym spôsobom zoslabené a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, keďže obvinený mal prístup ku kokainu, pervitínu ako aj k marihuane, tieto drogy mal ďalej distribuovať a to prostredníctvom obvinených [REDACTED] a [REDACTED], priamo pre nich ako aj pre ďalšie osoby a to svedkom [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]. Obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažnej drogovej trestnej činnosti a túto mal páchať napriek tomu, že bol odsúdený v Maďarsku pre drogovú trestnú činnosť, nepodmienečný trest aj vykonal a v súčasnosti je v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za prečin ublíženia na zdraví a výtržníctvo, za ktorý mu bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 4T/86/2017 zo dňa 20.6.2017 uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, ktorá mu končí 20.12.2019, a ani doterajšie tresty a hrozba nariadenia trestu nevedli k jeho náprave.»

25.1 Okresný súd v uznesení sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019 vo vzťahu k dôvodom kolúznej väzby vo vzťahu k sťažovateľovi uviedol:

«Konkrétne skutočnosti na trvanie kolúznej väzby u obvinených [REDACTED] a [REDACTED] vyplývajú z výpovedí obvinených [REDACTED] a [REDACTED], z ktorých je zrejmé to, že obvinení [REDACTED] a [REDACTED] po maďarsky nahovárali obvineného [REDACTED] počas rozhodovania o návrhu na väzbu a tiež cez prestávku, aby vzal na seba „pestiareň“ marihuany, lebo inak budú posudzovaný ako organizovaná skupina, a aby sa nikto nedozvedel, že túto financoval [REDACTED] a za odmenu sa o neho postarajú. Okrem toho z výpovede obvineného [REDACTED] vyplýva, že počas väzby bol kontaktovaný [REDACTED], ktorý je obvinený v inej trestnej veci, a ktorý pre [REDACTED] žiadal kontakt na jeho matku a ktorý mu tiež povedal, že mu [REDACTED] bude posielat' peniaze do väzby, a skutočne na jeho účet do väznice po tri

mesiace prišla suma 100 €. Ďalšou konkrétnou skutočnosťou je to, že žiadali obvineného [REDAKOVANÉ] aby tento netvrdil, že mu predávali drogy.

Tieto skutočnosti, naďalej odôvodňujú u obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tzv. kolúznú väzbu podľa § 71 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože obaja obvinení vplývali na obvineného [REDAKOVANÉ] ako aj obvineného [REDAKOVANÉ], aby vo svojich výpovediach uviedli také skutočnosti, ktoré by ich vyvíňovali zo spáchania trestnej činnosti, z ktorej sú dôvodne podozriví.»

26. Okresný súd v uznesení sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020 vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby u sťažovateľa uviedol:

«Materiálne dôvody väzby ani po podaní obžaloby nepominuli, pretože z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, najmä z výpovedí obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ako aj svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v súhrne vyplývajú skutočnosti popísanej v skutkovej vete obžaloby.

V tejto súvislosti súd aj v tomto štádiu konania, rovnako ako v uznesení zo dňa 09.12.2019, konštatuje nasledovné prevzaté skutočnosti:

Obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] usvedčuje spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní, podrobne popísal ako mala byť založená „pestiareň“ marihuany u [REDAKOVANÉ] po tom, ako za ním prišiel [REDAKOVANÉ] s otázkou, či nevie kto by pestoval indoorovú marihuanu. Keď [REDAKOVANÉ], u ktorého už bol zložený materiál, na ktorý finančné prostriedky poskytol [REDAKOVANÉ] a ktorý spolu s [REDAKOVANÉ] kupovali a priviezli na vozidle, odmietol spoluprácu, tak sa rozhodol pestiareň založiť pri svojom dome, a materiál mu z [REDAKOVANÉ] pomohol preniesť [REDAKOVANÉ]. Spolu s [REDAKOVANÉ] išli kúpiť semená marihuany do obchodu v Šali, a následne aj ďalšie zariadenia a komponenty na pestovanie marihuany, ako zeminu, črepníky, lampy. Okrem toho od [REDAKOVANÉ] dostal pervitín a tiež mu tento mal spomínať, že obchoduje aj s metamfetamínom, ako aj to že diler má aj v Gbelciach, ktorý predáva pre nich marihuanu.

Z výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyplýva, že tento usvedčuje obžalovaného [REDAKOVANÉ] ktorého poznal ako dílera drog a ktorý mu mal v mesiacoch september alebo október

2018 zohnať kokáin a tento mal od neho brávať každý druhý vikend, pričom z výpovede [REDAKOVANÉ] bolo zistené, že [REDAKOVANÉ] mal predávať aj pervitín. Okrem toho obžalovaný [REDAKOVANÉ] uvádzal, že pervitín kupoval aj od [REDAKOVANÉ] a tento sa jednoznačne pozná s obžalovaným [REDAKOVANÉ]. Z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] vyplýva, že od obžalovaného [REDAKOVANÉ] kúpil marihuanu v hodnote 300 €, obvinenému dal zostal dlžný 200 €.

Za dílera bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] označený svedkami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], keď [REDAKOVANÉ] doniesol pervitín za 10 alebo 20 €, pričom v jednom prípade mu doniesol aj marihuanu za 200 € aby ju ďalej predával a [REDAKOVANÉ] si od neho kúpil pervitín v októbri 2018 za sumu 500 alebo 600 €.

Okrem toho zo zadokumentovaných odposluchov je zrejmá komunikácia medzi [REDAKOVANÉ], a telefonoval aj ďalším ľuďom najmä [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], z ktorých odposluchov je zrejmé, že sa dohadujú jednak ohľadne peňazí ako aj tovaru, pričom je tu dôvodné podozrenie, že pokiaľ komunikujú o nejakom tovare, ide zrejme o drogy. Taktiež telefonická komunikácia bola zachytená medzi obžalovanými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom z tejto je zrejmé, že Vojtek sa zaujímal o rastliny, ktoré pestoval [REDAKOVANÉ]. Okrem toho obžalovaný [REDAKOVANÉ] telefonoval s [REDAKOVANÉ] ako aj s [REDAKOVANÉ] a dohadovali sa ohľadne „fľaš vína“, pričom „dve fľaše“ mali byť za 130 €, pričom obžalovaný [REDAKOVANÉ] k tomuto telefonátu uviedol, že v tomto rozhovore išlo o 2 gramy kokáinu za 130 €.

Pokiaľ ide o väzobné dôvody preventívnej väzby (§ 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), vzhľadom na predpokladaný (zatiaľ nie pred súdom dokázaný) rozsah a podobu trestnej činnosti je zrejmé, že obžalovaný je spôsobilý (za vyššie uvedeného skutkového predpokladu) zadávať si s vysokou efektivitou príjem organizovanou trestnou činnosťou takého druhu, pre akú je spolu s ďalšími obžalovanými stíhaný. Z hľadiska dôvodov väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nemusí byť v tomto smere dokázaná istota, ale len dôvodná obava. Táto bola v priebehu konania po vznesení obvinenia podporená v tom zmysle, že podozrenie zo spáchania činov sa nerozptýlilo, prokurátor naopak po vykaní dokazovania podal obžalobu.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti podľa názoru prepustením obžalovaného [REDAKOVANÉ] na slobodu hrozí, že by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti,

keďže obžalovaný mal prístup ku kokanínu, pervitínu ako aj k marihuane, tieto drogy mal ďalej distribuovať a to prostredníctvom obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], priamo pre nich ako aj pre ďalšie osoby a to svedkom [REDAKOVANÉ]. Obžalovaný je dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažnej drogovej trestnej činnosti a túto mal páchať napriek tomu, že bol odsúdený v Maďarsku pre drogovú trestnú činnosť, nepodmienečný trest aj vykonal a v súčasnosti je v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za prečin ublíženia na zdraví a výtržníctvo, za ktorý mu bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/86/2017 zo dňa 20.6.2017 uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, ktorá mu skončila dňa 20.12.2019, a ani doterajšie tresty a hrozba nariadenia trestu neviedli k jeho náprave.»

26.1 Okresný súd v uznesení sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020 vo vzťahu k dôvodom kolúznej väzby sťažovateľa dôvodil:

«Konkrétne skutočnosti na trvanie tzv. kolúznej väzby u obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyplývajú z výpovedí obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], z ktorých je zrejmé to, že obžalovaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] po maďarsky nahovárali obžalovaného [REDAKOVANÉ] počas rozhodovania o návrhu na väzbu a tiež cez prestávku, aby vzal na seba „pestiareň“ marihuany, lebo inak budú posudzovaný ako organizovaná skupina, a aby sa nikto nedozvedel, že túto financoval [REDAKOVANÉ] a za odmenu sa o neho postarajú. Okrem toho z výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyplýva, že počas väzby bol kontaktovaný [REDAKOVANÉ], ktorý je obvinený v inej trestnej veci, a ktorý pre [REDAKOVANÉ] žiadal kontakt na jeho matku a ktorý mu tiež povedal, že mu [REDAKOVANÉ] bude posielat' peniaze do väzby, a skutočne na jeho účet do väznice po tri mesiace prišla suma 100 €. Ďalšou konkrétnou skutočnosťou je to, že žiadali obžalovaného [REDAKOVANÉ] aby tento netvrdil, že mu predávali drogy.

Tieto skutočnosti, naďalej odôvodňujú u obžalovaného [REDAKOVANÉ] väzbu podľa § 71 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože obžalovaný [REDAKOVANÉ] spolu obžalovaným [REDAKOVANÉ] vplýval na obžalovaného [REDAKOVANÉ], ako aj obžalovaného [REDAKOVANÉ] aby vo svojich výpovediach uviedli také skutočnosti, ktoré by ich vyviňovali zo spáchania trestnej činnosti, z ktorej sú dôvodne podozriví.»

26.2 Okresný súd v uznesení sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020 vo vzťahu k sťažovateľom predostretej námietke týkajúcej sa oneskoreného rozhodnutia o jeho žiadosti o prepustenie z väzby uviedol:

«Uznesením Okresného súdu Nitra sp.zn. 4Tk/3/2019 zo dňa 9.12.2019 bolo rozhodnuté podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku o ponechaní obv. [REDAKOVANÉ] vo väzbe z dôvodov § 71 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku, a väzba u obvineného nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Uznesením Krajského súdu v Nitre sp.zn. 4Tos/99/2019 zo dňa 19.12.2019 bola sťažnosť obvineného ako nedôvodná zamietnutá.

V rámci rozhodovania podľa § 238 odsek 4 Trestného poriadku u obvineného [REDAKOVANÉ] okresný aj krajský súd preskúmal formálne aj materiálne dôvody väzby.

Okresný a krajský súd vo svojich rozhodnutiach sa zaoberali námietkami obhajcu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí na tieto námietky okrem iného reagoval cit. „pokiaľ obhajoba spochybňuje kvalifikáciu, respektíve prekvalifikovaniu skutku bude úlohou súdu prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov vyhodnotiť, či je právna kvalifikácia uvedená v obžalobe odôvodnená a správna, zodpovedajúca vykonanému dokazovaniu“.

Z obsahu rozhodnutí je nepochybné, že v konaní I. a II. stupňového súdu bolo zaoberané s námietkami obhajoby, ktoré sú zhodné s námietkami prednesenými pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, taktiež sa súdy zaoberali dôvodmi väzby a konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcu väzbu, a preto aj keď v uznesení zo dňa 09.12.2019 Okresný súd Nitra samostatným výrokom nerozhodol o zamietnutí žiadosti [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby, väzba u tohto obvineného má legitímny základ.

Napriek tejto skutočnosti súd u obžalovaného [REDAKOVANÉ], v aktuálnom konaní, opätovne preskúmal dôvody väzby v zmysle § 71 odsek 1 písmeno b/, c/ Trestného poriadku a dospel k záveru, že tieto sa od rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 19.12.2019, ktorému predchádzalo rozhodnutie Okresného súdu Nitra dňa 9.12.2019 nezmenili a ani ničím neboli oslabené.

Väzba...»

IV.

IV.A Posúdenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavným súdom z hľadiska namietaného porušenia čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru

27. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd vo všeobecnej rovine konštatuje, že z jeho odôvodnenia v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020 (a v širšom kontexte aj vyplývajúcimi z uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019, teda s časovým predstihom dvoch mesiacov, v oboch prípadoch v štádiu súdneho konania, keď súd skúma dôvody väzby *ex offo* a permanentne, ako to vyplýva z § 79 ods. 2 prvej vety Trestného poriadku), a to vo vzťahu k dôvodu preventívnej, ako aj kolúznej väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcim krajským súdom s dôsledkom porušenia sťažovateľom označených práv. Ústavný súd teda konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci náležite aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych skutkových a právnych okolností predmetnej veci, ktoré boli sťažovateľovi okresným súdom podrobne objasnené a s ktorými sa krajský súd aj stotožnil. Sťažovateľ aj napriek dvom právoplatným odsúdeniam, a to rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4 T 86/2017 z 20. júna 2017 pre násilnú trestnú činnosť a rozsudkom Župného súdu Komárom-Esztergom sp. zn. 5.B.599/2006/186 z 28. mája 2010 v spojení s rozsudkom Súdnej tabule Győr sp. zn. Bf.115/2010/35 zo 17. apríla 2012 pre drogovú trestnú činnosť, mal pokračovať v páchaní drogovej trestnej činnosti a navyše ako člen organizovanej skupiny. Sťažovateľ je z trestnej činnosti kladenej mu za vinu podozrivý na základe výpovedí produkovaných spoluobžalovanými [REDACTED] a [REDACTED]. Obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti je teda opodstatnená týmito skutkovými dôvodmi. Dôvod kolúznej väzby sťažovateľa má svoje skutkové vyjadrenie v zadokumentovanom konaní sťažovateľa po jeho vzatí do väzby spočívajúcom v pokuse ovplyvniť výpoveď spoluobžalovaného [REDACTED] osobným kontaktom a finančnou hotovosťou vo výške 300 € poslanou v troch splátkach

a spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] osobným kontaktom. Odôvodnením preventívnej a kolúznei väzby sťažovateľa týmito konkrétnymi skutočnosťami tak vo veci konajúci krajský súd (v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020, ako aj z uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019) dostatočne preskúmal okolnosti svedčiace za potrebu ponechania sťažovateľa vo väzbe (rozsudok ESLP vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, § 31) a v dôsledku tohto postupu tak bola väzba sťažovateľa účinne podrobená súdnej kontrole zákonnosti jej ďalšieho trvania (rozsudok ESLP z 10. 10. 2000 vo veci Grauzinis v. Litva, č. 37 975/97). Navyše odôvodnenie existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku všeobecným rizikom vyplývajúcim z organizovanej povahy trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený, môže byť akceptované ako základ na zadržanie v počiatočných fázach konania (rozsudok ESLP vo veci Górski proti Poľsku z 4. 10. 2005, sťažnosť č. 28904/02, bod 58) a za určitých okolností aj na následné predĺženie väzby (rozsudok ESLP vo veci Celejewski proti Poľsku zo 4. 5. 2006, sťažnosť č. 17584/04, bod 37).

27.1 V tejto súvislosti ústavný súd doplnkovo poukazuje na okolnosť, že skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia, čo je súčasťou úpravy Trestného poriadku a bežnej rozhodovacej praxe (pri aplikácii dohovoru pozri aj Murray proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, porov. tiež Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudok, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189), „... skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť rovnakej úrovne ako skutočnosti potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo pre podanie obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania (Krejčíř proti Českej republike, rozsudok, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05, bod 75)“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012.).

28. S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať a dospieť k záverom, že krajský súd sťažovateľovi dôvody jeho preventívnej a kolúznei väzby z hľadiska materiálnej interpretácie zákonných podmienok aj náležite vysvetlil. Týmto postupom tak krajský súd poskytol na dôvody väzby primeranú súdnu odpoveď.

29. Inými slovami, vychádzajúc zo štandardov vnútroštátnej úpravy, ako aj z judikatúry ESĽP a ústavného súdu, príslušné orgány rozhodujúce o väzbe síce nie sú povinné sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadať jednotlivito s každým argumentom uplatneným obvineným alebo jeho obhajcom, mali by však reagovať adekvátnym spôsobom na všetky, ktoré sú spôsobilé spochybniť oprávnenosť ďalšieho trvania väzby (pozri napr. rozsudok ESĽP vo veci Ignatenco v. Moldavsko z 8. 2. 2011, § 78, rozsudok ESĽP vo veci Michalko v. Slovenská republika z 21. 12. 2010, § 153). Teda krajský súd (resp. oba konajúce sudy) sa v konaní o väzbe sťažovateľa adekvátne vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami a argumentmi, ktoré boli spôsobilé spochybniť existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť jeho ďalšieho pozbavenia slobody (porov. rozsudok Veľkej komory ESĽP vo veci Nikolova v. Bulharsko z 25. 3. 1999, bod 61; rozsudok ESĽP vo veci Ilgar Mammadov v. Azerbajdžan z 22. 5. 2014, bod 114).

29.1 Vzhľadom na uvedené okolnosti ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.B Posúdenie námietky sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru zdĺhavým postupom krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 11. novembra 2019

30. Zo Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 z č. 10 bodu II vyplýva:

„Ak súd rozhoduje o väzbe po podaní obžaloby v zmysle § 238 ods. 3 Tr. Por., teda postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 Tr. por., je takýmto rozhodnutím aj rozhodnutie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby. V takom prípade súd už nebude rozhodovať o ponechaní obvineného vo väzbe (§ 72 ods. 1 písm. e/Tr. Por.) alternatívne o jeho prepustení z väzby bez predchádzajúcej žiadosti obvineného (§ 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por..).“

30.1 Z uvedeného je zrejmé (a rovnako to vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj z rozhodnutia okresného súdu), že o väzbe po podaní obžaloby

vrátane sťažovateľom podanej žiadosti o prepustenie z väzby z 11. novembra 2019 mal okresný súd rozhodnúť len raz, čo aj urobil svojím uznesením sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019, keď rozhodoval o dôvodnosti zotrvania sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby krajským prokurátorom (obžaloba podaná 26. novembra 2019). Týmto rozhodnutím tak posudzoval dôvodnosť ďalšieho trvania väzobného stíhania sťažovateľa, a to v súvislosti so vstupom trestnej veci do jej ďalšieho štádia, a to do štádia konania pred súdom, pričom táto povinnosť vyplývala pre okresný súd *ex lege* z § 238 ods. 4 Trestného poriadku, na čo nadväzuje aj rozhodnutie krajského súdu z 19. decembra 2019, ktorým bola sťažnosť obvineného (sťažovateľa) proti dotknutému rozhodnutiu zamietnutá. V popísanej situácii tak napriek súčasnému formálnemu nerozhodnutiu aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 11. novembra 2019 (o ktorej následne okresný súd rozhodol 19. februára 2020) pri nedostatku podstatne odlišných argumentov, než ktoré boli zohľadnené pri predchádzajúcom rozhodovaní, nenastalo relevantné časové vákuum z hľadiska preskúmania podmienok pre ďalšie trvanie väzobného stíhania. To z hľadiska namietaného porušenia práv sťažovateľa materiálne platí, aj keď pri konkurencii oboch titulov malo byť pred podaním obžaloby uprednostnené rozhodovanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby (tu jej zamietnutie), ktorým by sa rozhodlo aj o väzbe podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku (tu o ponechaní vo väzbe) – pozri bod 30. V dôsledku toho nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru „*prieťahovým postupom súdov*“ vrátane ústavnou sťažnosťou (aj podľa jej petitu) napadnutého rozhodnutia krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

30.2 Vzhľadom na uvedené okolnosti ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.C Posúdenie námietky sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru zdĺhavým postupom krajského súdu pri prejednaní trestnej veci

31. Sťažovateľ namieta priet'ahový postup okresného súdu pri prejednaní jeho trestnej veci (bližšie pozri bod 3.2).

31.1 Ústavná sťažnosť musí podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde okrem už uvedených všeobecných náležitostí obsahovať aj a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli porušené jeho základné práva a slobody, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

31.2 Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Taktiež podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04).

31.3 Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti (okrem všeobecne poňatej argumentácie v bode 3.2) nekonkretizoval postup okresného súdu, ktorý by mal byť v rozpore s ním označenými právami a ním predostretou argumentáciou, vrátane označenia okresného súdu ako porušovateľa označených práv. Teda nevymedzil v postupe samotného okresného súdu obdobia nečinnosti, ktoré sa mali podpísať na ním deklarovanom priet'ahovom postupe okresného súdu pri prejednaní jeho trestnej veci s dôsledkom porušenia jeho práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru.

31.4 Pokiaľ sťažovateľ uplatnil predmetnú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vrátane samotného postupu tohto súdu, v tejto časti je ním podaná ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, keďže krajský súd toho času nekoná vo veci samej. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím rozhodoval o zákonnosti väzby po podaní obžaloby v sťažnostnom konaní, a to o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu z 9. decembra 2019 a 13. februára 2020.

31.5 Vzhľadom na uvedené okolnosti ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Ako *obiter dictum* ústavný súd dodáva, že z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva časový rámec postupu okresného súdu, z ktorého je zrejmé, že 11. novembra 2019 sa uskutočnilo preštudovanie vyšetrovacieho spisu a 26. novembra 2019 krajský prokurátor podal na sťažovateľa obžalobu. Okresný súd svojím uznesením sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 9. decembra 2019 na neverejnom zasadnutí preskúmal dôvodnosť zotrvania sťažovateľa vo väzbe a 13. februára 2020 sa vo veci konalo hlavné pojednávanie, na ktorom okresný súd svojím uznesením sp. zn. 4 Tk 3/2019 z 13. februára 2020 rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Uvedený prehľad úkonov neindikuje, že do momentu podania ústavnej sťažnosti sa vo veci sťažovateľa koná so zbytočnými priet'ahmi.

IV.D K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy

33. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti namietol porušenie čl. 46 ústavy bez bližšej špecifikácie jeho ďalších ustanovení, ktorých obsahom je viacero samostatných práv.

33.1 Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Taktiež podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť v tejto časti, rigorózne ponímané, nespĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 123 ods. 1 písm. c) v spojení s § 45 zákona o ústavnom súde.

34. Ústavný súd však materiálne (obsahovo) vychádzal z toho, že sťažovateľ mienil namietat' porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 46 ods. 2 ústavy sa týka správneho súdnictva). Ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval

(I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

34.1 Vzhľadom na uvedené okolnosti ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.E K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

35. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07). Procesné pravidlá (vrátane včasnosti) týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby pri podaní návrhu na prepustenie sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere rešpektuje prax ESĽP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru,

a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru) rozsudok ESĽP de Wilde at al v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc., ako aj novšia judikatúra Khudoyorov v. Rusko, rozsudok ESĽP č. 6847/02 z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

35.1 Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu